

Kâbuslar ve Mektuplar

Müge İbrikçi Baran

NARKISSOS
YAYINEVİ

Kâbuslar ve Mektuplar
Müge İbrikçi Baran

1. Baskı: Ekim 2024

Kapak Tasarım: Burak Aras

ISBN: 978-625-98285-2-7

Sertifika No: 71384

© Narkissos Yayınevi | Ekim 2024

Baskı-Cilt: Repar Tasarım Matbaa,
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler / İstanbul
Sertifika No: 40675

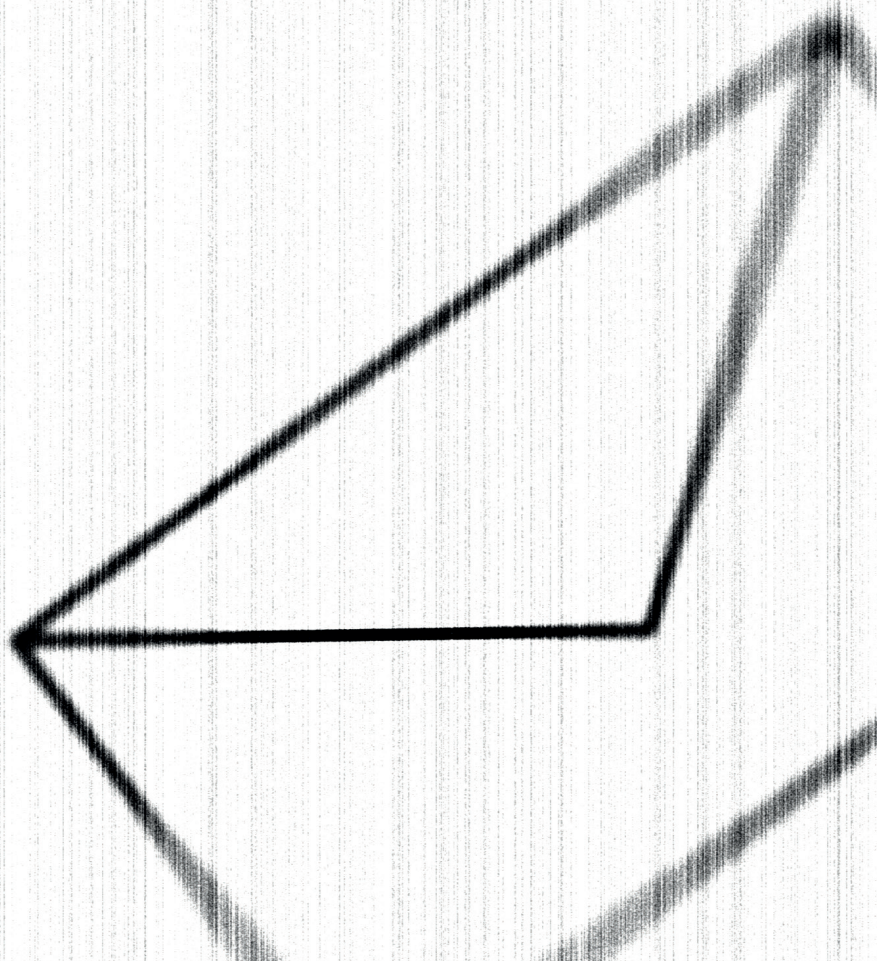
Narkissos Yayınevi
71 Evler, Mercanlar Sk. 20/7
Odunpazarı / Eskişehir

narkissosyayinevi.com.tr

Müge İbrikçi Baran

20 Ocak 1987'de İstanbul'da doğdu. Kocaeli Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümünü bitirdi. 2013'te Karanlık Sinema sitesini kurdu. Korku, polisiye ve özellikle kara film üzerine çeşitli mecralarda sinema yazıları yazdı. Evli ve bir çocuğu var.

KÂBUSLAR VE MEKTUPLAR

Bölüm 1

Kara tahtaya tırnak sürtülüymüş gibi tiz bir çığlık duydum. Feryat figan, kesik kesik bir imdat sesi. Karanlık ormanda sesin sahibine ulaşmak için koşmaya çalıştım. Fakat toprak balçık gibiydi, bata çıka ilerleyebiliyordum.

Tiyatro sahnesini aydınlatırcasına dolunay ışığının üzerine düştüğü küçük bir kız gördüm. Kırmızı ayakkabılarının etrafındaki kurumuş kan, toprağı çürük meyve rengine boyamıştı. Kollarını sağa sola savururken yerin altına doğru çekiliyordu. Yavaş yavaş küçülen kızın etrafını saran ağaçlar, dallarını istemsizce hareket ettiriyor ve gözle görülür bir şekilde uzamaya devam ediyorlardı. Sanki doğa onun bedeniyile serpilirken daha korkunç, daha karanlık ve daha görkemli bir hale bürünmüştü.

Kızın yitip gitmesine engel olmak istedim. Yardım etmek için çok geç olduğunun farkındaydım ama yine de ellerimi uzattım. Uzaktaydı, ona yaklaşmak için bir adım attım ve mayın patladı.

Bacağımda ağrıyla uyandım. Savaştan yadigâr kalan şarapnel parçaları zaman zaman sızlatıyordu. Ağrıyı dindirmeyeceğimi bildiğim halde ovuşturdum. Derin nefes almak istesem de boğazım düğümlendi, yutkunmakla yetindim. Yatmadan önce aç karnına içtiğim sigaranın tadı boğazıma yapışmış, acımtırak küllü bir tat bırakmıştı. Ciğerlerim ile genzim arasındaki mesafe kısalmış gibiydi.

Bayrak gibi dalgalanırken üstüne yapışan tozu etrafa saçan perde, Los Angeles'ın gürültüsünü odaya taşıyordu. Yataktan kalktım, terden alınma yapışan saçlarımı elimle geriye doğru taradım. Beşinci katta yer alan dairemin penceresinden aşağıya baktım. Hayatın koşuşturmacasına kendini teslim etmiş insanların telaşlarına göz attıktan sonra şehir merkezinin kirli havasını ciğerlerime doldurdum. Pencereyi kapatıp perdeyi sıkı sıkı örttüm. Savaştan beri güneş, gözlerimi kamaştırır, tüfeğime yansıyan ışığı aklıma getirirdi. Otel odasından bozma küçük dairem ile adeta siperdeymiş gibi aşağı konumlanmış ofisimde her zaman loş bir ortam tercih ederdim. İşin garip tarafı, maruz kaldığım kâbuslar vakit olarak gecenin karanlığını seçse de anılar her zaman korkunç düşleri bastırıyordu. Karanlık sanki aydınlığa göre daha itaatkâr, yalanların üstünü örtmekte daha başarılıydı.

Küçük kızı düşündüm. Kıyafeti kırmızı mıydı yoksa kana bulandığı için mi kırmızı olduğunu zannetmişim? Bu aralar kâbuslarımda sıklıkla küçük bir kız görüyordum ama her seferinde değişiyor, bir gün sarışın, bir gün esmer oluyordu. Bazen üç yaşında, bazen on yaşındaydı. Hiç değişmeyen yegâne şey ise kurtaramadığım kızla birlikte ölüp rüyadan uyanmamdı. Bir de kıyafeti hep aynıydı. Ama kırmızı mıydı yoksa kana bulandığı için mi öyle görünüyordu, hatırlamıyordum. Her uyandığında bunu düşünüyordum. Büyük sorunları kenara itip önemsiz detaylara takılmak, benim yaşam felsefemdi.

Bu kâbusların ilkinde küçük bir bebek görmüştüm. Hastanede buz gibi minicik bir şeyi elime tutuşturmuşlardı. Gözlerini açtı ve ilk önce kızıl göz bebeklerini gördüm. Sarıya çalan dişleriyle bana gülümsedi. Hemşire “Ne kadar sevimli bir kız değil mi? Adını ne koyacaksınız?” diye benim duyabileceğim tonda ve titreyerek fısıldadı. “Pearl,” dedim ve bebek o sırada tırnaklarını koluma geçirip hayranlıkla gülümsemeye devam etti. Askeri üniformalı bir doktor gelip onu kucağımdan almaya çalıştı. “Harry görevinin başına git. Senin yerin burası değil,” diyerek bebeği alıp uzaklaştı. Hastanede uyandım. Cepheden ayrıldıktan sonra gözlerimi açtığım ilk gündü. Sonrasında kâbuslar gittikçe daha korkunç bir hal almaya başladı. Kız her geçen gün büyüyor ve her seferinde onu kurtarmak için çabalarken ikimiz de ölüyorduk. Tek ölmediğimiz kâbus da onun gitmesine izin verdiğim bu rüyaydı.

Banyoya gittim, boyuma göre fazla alçak kalan lavaboda, terden sıırıslıklam olmuş yüzümü ve ensemini yıkadım. Aynaya bakarak ıslak ellerimle saçlarımı tekrar düzelttim ve tıraş etmeye üşendiğim hafif kirli sakalımı sıvazladım. Savaşın diğeri bir hatırası olan kopuk serçe ve yüzük parmağımdan arta kalanları yüzümde gezdirdim. Yirmi dokuz yaşında olmama rağmen kahverengi gözlerimle uyum sağılayan mor, çökük göz altlarım ve alnımın ortasında belirginleşen çizgiler beni daha yaşlı gösteriyordu. Savaşta geçen birkaç yıl, insanı en az on sene yaşlandırıyordu.

Zayıfladığım için üzerime biraz büyük gelen, solgun lacivert takım elbisemi giydim. Kravat takmayı sevmezdim ama fötr şapkamdan vazgeçemezdim. Eve geldiğimde kıyafetlerimi ve şapkamı çıkarmadan saatlerce oturur, peşimi bırakmayan iç sesimi duymamak için radyoya kulak verirdim. Bazı zamanlar kulaklarım çınlar hemen pikabımı açar cızırtılı bozuk plak sesi düzelen kadar müzik dinlerdim.

İçkiye pek düşkün değildim fakat bir bardak viskiyi yavaş yavaş içmek, günün yorgunluğunu atmama yardımcı oluyordu. Savaştan döndüğümde farkına vardığım; tüfeğimle aynı ağaçtan yapılmış, atmaya kıyamadığım komodinime bakarak içkimi yudumladığım çok olmuştur. İkinci Dünya Savaşı boyunca 6 milyon adet üretilmiş M1 Carbine kullananlardan sadece biriydim. Şu yuvarlanmış istatistikler bana hep tuhaf gelmiştir. Belki de 5.999.965 tane tüfek üretilmişti ama akılda

kalsın diye 6 milyona tamamlanmıştı. O 35 tüfek hiç var olmamıştı. Ya da 6.000.025 adet üretilip o 25 tüfeği kullanana hiç savaşmamış muamelesi yapılmıştı. İstatistikler sizi olduğunuzdan az veya fazla gösterebilir. Tarih sizi yanıltabilir. En azından beni yanılttı.

*

İki sokak ilerideki ofisime gitmek üzere apartmandan dışarı çıktığımda, o bölgede nöbet tutuyormuş gibi sokağın girişinde dikilen eski asker arkadaşımı gördüm. Savaştan sonra bile asker künyesini boynundan hiç çıkarmamıştı. Bugün kısa kollu asker yeşili gömleğini giymediğinden göremiyordum ama 25 veya 26 sayısını dövme yaptırmıştı. Zaten o kadar kötü bir el yazısıyla çizilmişti ki görsem bile emin olmam pek mümkün değildi. Savaşta öldürdüklerinin sayısını koluna gururla kazıymıştı. Belli ki benim arzuladığım gibi savaşı unutmak istemiyordu veya acılarla mücadele yöntemlerimiz birbirimizden farklıydı.

Hep aynı köşede dikilir ve savaş anılarını heyecanlı heyecanlı ama fısıldayarak anlatırdı. Çünkü ilk zamanlarda bağırarak konuştuğundan sıklıkla geceyi karkolda geçirmesi gerekmişti. Siperdeki arkadaşıyla konuşur gibi kulağına anlatır, hikayesi bitince çelik bardağını uzatır ve madeni paranın çıkarttığı sesi dinlerdi. Kimin ne kadar para verdiği önemli değildi. Bardağına çarpan sentlerin sesini, düşmanın kafasındaki

miğferi tutturduğunda cınlayan kurşunun tınısına benzetir, keyiflenirdi.

Çocuklar; deliler, sakatlar veya zencilerle dalga geçmeyi, onlara zorbalık yapmayı severdi ama kimse ‘Fısıltı Joe’ ile uğraşmazdı. Belki dövmesinden, belki de künyesinden ya da ıslak, sıcak nefesiyle anlattıklarından dolayı hem korkarlardı hem de saygı duyarlardı. Görünen bir uzvunu kaybetmemişti ama akıl sağlığının büyük bir kısmını savaş meydanında bırakıp gelmişti. Aklınız ve ruhunuz hariç artık her şeyin protezi yapılabiliyordu.

Ben askeri hastanede gözlerimi açıp ayağa kalktığım ilk fırsatta künyemi çöp kutusuna atmıştım. Eğer takmak isteseydim bir tanesini koparıp cephenin tam ortasına, yitip giden ruhumun üzerine fırlatmak isterdim herhalde. Bir sayının dövmesini yaptırmak zorunda olsaydım aslında ölmem gereken ya da yeni bir Harry olarak doğmak zorunda olduğum tarihi vücuduma kazırdım. Başkasının yaptıkları üzerinden kendi adıma var sayımlarda bulunmak biraz garip aslında ama dedektifliğin verdiği yetkiye dayanarak “Onun yerinde olsam ne yapardım,” sorusunu sıklıkla kendime sormayı biraz alışkanlık haline getirdim sanırım.

Kısa bir yürüyüşten sonra ofise geldim. Üzerinde “Harry Wilder” yazan kapıyı açtığım gibi gelmemi bekleyen sekreterim Bayan Mary ile göz göze geldik. Hiç aksatmadan sabah 9’da geldiğimden kahvem hep hazır ve soğuk olurdu. Elime birkaç mektup ve koyu bir kahve tutuşturdu. Savrulmayacak kısalıktaki saçlarını